

Beszélgetés egy halott baráttal

Rózsa Endre emlékének

*Sugárzó arcoddal beszélgetek.
Komoly, nyárvégi sugárzás ez.
Szigorún fordul felém szemed,
s vonz, vonz magához, akár a mágnes.*

*Mi újság azóta veled, barátom,
hogy kihűlt ez a bűvös sugárzás?
Kerületi lelked a Földet, s a láthatáron
magasan te vagy az a csillag-bogárzás?*

*Azt mondtad egyszer egy szüretelő lánynak,
hogy szőlőszem-szeme van, ingerkedő.
A tiéd szelídesztenye volt, alvó tüze a nyárnak,
s alvó tűz azóta is, hogy elnyelt az idő.*

*Köszönöm, megvagyunk, rosszabbul bár,
mint mikor elváltál tőlünk.
Hetvenkedésünk bíz sok bajjal jár,
Lassúdik, poshad a vérünk.*

*A világ nem lett szebb, sem jobb azóta,
örülj, hogy idején leléphettél.
Kopottak lettünk, mint a bakanóta,
Te élőbb vagy, érvényesebb ennél.*

*Látjuk még egymást vajh valaha?
Gesztenye-szemed nem adhat választ.
Nagy úr a most, de nagyobb a soha,
Barátom, Isten veled és Isten velünk,
szívünkbeől sajtó áldott káprázat!*